

31 januari 1953

12 In het holst van de nacht beierden de klokken van de kerk alsof we meteen, NU, naar de dienst moesten komen. Ik sliep nog half, en werd verblind door het licht dat mama aan had gedaan.

Ze stond over Sjaan gebogen en schudde haar zacht aan haar arm. ‘Sjaan! Sjaantje!’

BIM BAM, BIM BAM, BIM BAM...

‘Waarom luiden de klokken, mama?’ vroeg ik.

Ze draaide zich om en zag dat ik overeind zat.

‘Om de mensen te waarschuwen. Er waren mensen buiten die zeiden dat de dijken zijn doorgebroken en dat de zee Zeeland binnenkomt. Snel, kleeid je aan, meisjes.’

Mama holde de donkere overloop op, naar mijn broertje Bertje.

Stormwind rukte aan ons huis. Regen kletterde tegen de ruit. Ons gordijntje golfde. Toch was het raam dicht.

Bibberend kleeadden we ons aan. Maillot, rokje, truitje, vestje.

Ik vond het spannend. Midden in de nacht opstaan omdat de zee zou komen! Wat lief van mama dat ze ons riep zodat wij zoiets bijzonders ook konden zien.

Hoeveel water zou er wel niet door de straat stromen?

Sjaan en ik konden morgen papieren bootjes vouwen en die door de goot laten varen. Misschien zou er zelfs wel een vis door de straat zwemmen!

Ik zag ons al beneden in de kamer voor het raam zitten, zomaar midden in de nacht, met alleen de schemerlamp aan. Ik bij papa op schoot en Sjaan naast mama. En dan zou de zee als een rivier netjes in het midden door de straat aan komen stromen. Misschien had mama zelfs wel zin om warme chocolademelk te maken!

Ik keek naar Sjaan en wilde alles wat ik dacht aan haar vertellen. Maar Sjaan had nog slaap en stond wankelend een beetje te jammeren. Zo weinig dat ze er meteen mee kon ophouden als papa binnen zou komen, of mama. Ik mocht het wel horen en zien want ik wist toch wel dat ze niet altijd trots en onverschrokken was.

We liepen voor mama uit de trap af. Papa kwam net binnen en moest met zijn hele gewicht tegen de voordeur duwen om die dicht te krijgen, zo hard waaide het.

De kachel in de kamer was uit. Sjaan en ik konden met onze adem wolkjes blazen alsof we zondagse grotemensensite waren en een sigaar rookten.

Papa liep achter ons aan de kamer in. Hij praatte even zachtjes met mama. Toen zakte hij op een knie voor ons neer zodat hij ons recht aan kon kijken.

‘Het is heel belangrijk dat jullie nu goed luisteren en precies doen wat mama en ik zeggen,’ zei hij.

Sjaan en ik knikten. ‘Ja papa.’

Het ging niet helemaal zoals ik had gedacht dat het zou gaan, maar ik vond het nog steeds spannend.

Mama gaf Sjaan en mij een kussensloop.

‘Liesje!’ commandeerde ze mij. ‘Brood!’

Ik deed het brood uit de trommel in het sloop.

‘Appels! De kaas. De worst.’

14 ‘Sjaantje! Kaarsen. Lucifers. Het kaartspel.’

Papa zei dat de brandweer had gezegd dat iedereen die sterk genoeg was met een schop naar de Veerhaven moest komen.

Papa was sterk. Natuurlijk ging hij de brandweer helpen.

Hij haalde de schop en zijn nieuwe fiets uit het schuurtje.

We keken hem na en zagen hoe hij wankelend, langzaam tegen de storm in van ons weg fietste.

Toen rukte de wind de voordeur uit mama’s handen

en vlagde de keuken in. Een plant tuimelde van de

vensterbank en de potscherven spatten alle kanten uit.